

SPANIA **Beceites Ibex**

TEKST OG FOTO:
KÅRE VIDAR PEDERSEN

En ibex i Sierra Nevada

Spania er et spennende jaktland med mange muligheter. Da anledningen bød seg til å jakte Beceites Ibex i Sierra Nevada, var det derfor ikke veldig vanskelig å takke ja på sparket!

Les videre om spansk jakt

DET ER IKKE til å legge skjul på at det hadde vært utrolig mye mer praktisk hvis den spanske tollkontrolløren hadde snakket et minimum av engelsk, men med spansk varme og tydelig ønske om å utvise gjestfrihet, gikk det likevel greit å fortolke rifla mi ved ankomst Alicante.

Nå skal en selvfølgelig heller ikke se helt bort i fra at min Morgan Kane-spansk, evervet i ung alder gjennom iherdig lesing av Kjell Hallbings pocketbøker om den treffsikre revolvermarshallen med det stjerneformede arret i håndbaken, er til en smule hjelp.

Cuatro dias, sørger for riktig svar på oppholdets lengde, men *donde* forblir ukjent navn på jaktområde/oppholdssted. Likevel stoler den smilende representanten for Guardia Civil på mitt ord om at jeg blir møtt av en representant for Iber Hunting i ventehallen.

Vel forlikte kommer vi oss dermed igjen om de nødvendige skjemaene. Ti euro og 40 cent besegles med et reallt håndtrykk og et *muchas gracias*, og derved er jeg autorisert til å gå på jakt i Spania!

At dette nok har tatt litt tid, bekrefter min spørrende vert og eier av Iber Hunting, Antonio Teruel, like etter på mobil: – Hvor er du? I fengsel!?

Antonio viser seg å være en tvers gjennom hyggelig og trivelig kar som også behersker godt engelsk. Takket være kvaliteten på spanske motorveier er vi fremme ved «jakthytta», et ombygd hus i utkanten av den lille byen Lorca på godt under to timer.

Vakre fjell. Neste morgen er vi på farta i en strålende blodrød soloppgang akkompagnert av vårivrige småfugler i alle farger og størrelser. Etter to timer på veien begynner vi å nærme oss utkanten av den imponerende fjellkjeden Sierra Nevada. Vi skal jakte i nasjonalparker og må følgelig ha med oss to parkvakter for at det skal gå riktig for seg. Samtidig er Alfonso og Antonio svært godt kjent i området og vet stort sett hvor dyrene er lettest å finne.

To flokker med kolter og kalver beiter nede til venstre idet vi runder en skarp sving. Hjortene er vare og stopper umiddelbart å ete, selv om avstanden er 300–400 meter. To ibex, minst en av dem en god bukk, er enda mer forsiktig. På 700–800 meter forsvinner de i god fart over eggen og blir borte for oss.

Ja, er disse dyrene så vare, så skal det kanskje ikke bli så enkelt!

Landskapet er relativt goldt, kun noen spredte busker her og der. Men i de mange små bekkedalene er vegetasjonen mer frodig, og enda lenger oppe er det tydeligvis plantet hele felter med en uvant furutype. I gode 3000 meters høyde går vi fram på gode utsynspunkter og bruker håndkikkertene flittig. Oppdager små flokker med ibex både her og der, men ingen store og skytbare bukker. Hunndyr og kalver er det mye av, litt underlig at det ikke er mer bukk og se.

Plutselig er det mye «ruslasjon» på et irrgønt område langt unna i en bekkedal som skjærer gjennom landskapet. Finjustering av fokus avslører en hel skokk med villsvin ute på matsøk midt på blanke formiddagen! Minst fem–seks virkelig digre griser, samt mange små, søker ny og frisk næring på vårgroen.

Men hva i all verden er det der? Midt blant alle nøffene er det noe hvitt, med størrelse og kroppsform som en gris. Men helt hvitt?

Kan det være at en fyrrig galte har vært på frierferd til en lokal grisebonde og røvet med seg en hvit artsfrende av det mer halvtamme slaget?

Nøye granskning gjennom tre håndkikker-

ter, vi enes om at det faktisk må være en albinogris!

Men noen skytbar ibex bukk finner vi ikke og returnerer til sivilisasjonen midt på dagen for påfyll av ny energi og motivasjon på en lokal tapasbar.

Høyt spenningsnivå. Etter lunsj forsøker vi oss på motsatt side av dalføret, kjører opp i høyden og legger i vei langsetter fjellkjeden. Ser stadig dyr, men utrolig mange hunner med små kalver fra i år. Etter kanskje to timers pen gange og utallige observasjoner, blir det endelig liv i Alfonso! Fem–seks hundre meter nede i fjellsida har han fått øye på en beitende flokk ibex, med minst en bra bukk.

Forsiktig smyger vi oss nedover i dekning av den sparsommelige buskvegetasjonen som finnes, noen steder krabbende på alle fire, de siste 50 meterne ålende på magen.

Knappt har jeg kommet i stilling før hele flokken finner på at de skal hvile. Nærmest unisont legger de seks–sju dyrene seg ned og begynner å drøvtygge i ettermiddagssola. Sola steiker i nakken, og til tross for kjølig drag i

lufta drar jeg av meg fleecetrøya og legger den under framkolba på rifla. Skuddavstanden er i underkant av 200 meter og fra liggende anlegg bør det være relativt kokt mat, selv om jeg vanligvis bruker å forholde meg til et maksimalt skuddhold på 150.

Plutselig og uventet stiger pulsen og hjerterytmen ganske urovekkende, trolig på grunn av presset jeg legger på meg sjøl. Akkurat denne fine bukken har jeg lyst på, samtidig som jeg føler det vil være litt kjedelig å avgi et dårlig skudd med tre erfarne karer i ryggen.

Ti minutter tusler av sted, og kanskje ti til, uten at det affiserer dyrene der nede. En av vaktene forsøker å plystre for å få litt reaksjon der nede, men til ingen nytte. Tydeligvis helt utanfektet av våre tidsbegreper ligger dyrene i ro, tygger drøv og tar det ganske enkelt helt med ro.

Det ruglete underlaget begynner å gnage seg gjennom superundertøyet, små steiner under forfatterens midtparti «vokser» stadig og blir etter hvert direkte ubehagelig å ligge på. Vurderer å avgi et skudd mot overgangen hals/skulderparti, men nøyer meg med tanken samt rolig prøvesikting. Beundrer de fine hornene (for dette er horn slik som på vanlige

tamgeiter, og ikke gevir slik som på hjortedyr) og lysten på at disse skal henges på veggen hjemme, gjør at pulsen holder seg langt over normalt hvilenivå.

Skrur opp forstørrelsen på kikkersiktet til ti ganger og vurderer helningsvinkelen ned til bukken, tenker på hvordan jeg bør holde. Egentlig rett på, men med tanke på dyrets anatomi vil jo prosjektet gå skrått nedover, slik at treffpunktet bør heves noe.

Tar meg selv i å ønske at dyrene snart skal reise seg nå, uvant med å ligge på magen begynner tilårskommen muskulatur rundt jegegens midtparti å slite en smule. Kombinert med puls faktoren sniker det seg inn en usikkerhetsfaktor jeg ikke helt liker.

Hjerteskudd. Etter vel en halv time, skal jeg aldri mer uffe og klage over norske skiskyttere som bommer, i alle fall ikke i liggende stilling!

Takk og pris for at en av de mindre buk-

*Billedtekst
BADis re lignita vende conestem.
Nequi cus quam qui cum ra quo
dae endelesci assum ipsa*

Annonse

kene etter hvert blir urolig, reiser seg og skytter rygg, strekker seg og titter rundt seg. Og legger seg ned igjen!

Men heldigvis er det nok til at flere av de andre dyrene i flokken også reiser seg.

Også storbukken stabler forbeina under seg, vrir seg og blir stående med fronten midt imot.

Trådkorset hviler høyt i bogen på dyret, men det må vri seg litt til. Bare litt til!

Sekundene synes uendelig lange, men endelig blir mine bønner hørt og bukken tar et lite skritt til venstre. Justerer siktepunktet en smule opp og klemmer av et kontrollert avtrekk mens pulsen banker i ørene.

Registrerer Oryx-kulas anslag i dyrekroppen, men ser ingen direkte skuddtegn på bukken. Den vrir seg helt om og løper sammen med flokken rett ut lia. Dyrene blir borte bak et frodig kratt, men bukken dukker ikke frem igjen sammen med de andre dyrene.

Som alltid er stemningen litt elektrisk etter skuddavgivelse, ikke minst når en ikke ser det påskutte dyret og er hundre prosent sikker på resultatet. Vi slipper oss ned til skuddstedet, finner ingen tegn til noe som helst. Sprer oss

og titter rundt, fram og tilbake, men like negativt. Antonio klatrer opp igjen til skrenten hvor jeg skjøt fra og gestikulerer like etter opphisset, han ser dyret.

Femti meter rett ut lia og så hodestups i ei vilter buske, etter et høyt hjertesjokk viser det seg.

Jeg er glad for min vakre Beceites Ibex-bukk i bronseklassen, og gratuleres og fotografes naturlig nok i alle tenkelige og utenkelige stillinger. Min første jakt i Spania blir

nok garantert ikke min siste i dette vakre og viltrike landet!

Norsk reisearrangør og kontakt for Iber Hunting:

Tom Jensen, Safari management.
Kontaktinfo: www.safarimgm.com
safari@as.frisurf.no
Tlf.: +47 908 29 399

Spania

Dette vakre middelhavslandet har 47 millioner innbyggere, hvorav om lag tre millioner er jegere! Likevel er det god plass til tilreisende jegere fra Norge og Norden.

I god tid på forhånd må kopi av pass, våpenkort og bestått storviltprøve oversendes jaktarrangør i Spania.

Det eneste som kreves for innførsel av våpen er Europeisk våpenpass, men husk å ha litt ekstra god tid i forbindelse med tollklarering inn og ut hos Guardia Civil på flyplassen. På vei ut igjen ble det krevd at ammunisjon skulle oppbevares i metallskrin i kofferten, noe jeg ikke hadde. Dermed måtte 18 dyrebare Norma Oryx bli igjen i Spania!

På grunn av dårlig engelskkunnskaper hos tollerne kan det være greit å bli møtt på flyplassen av vedkommende du skal jakt hos/sammen med.

Iber hunting

Dette spanske jakselskapet eies og drives av den erfarne jegeren og guiden Antonio Teruel. Hos denne jaktarrangøren kan du jakte det meste som kan jaktes i Spania, både stor- og småvilt. Enten ved individuell jakt, eller delta på drivjakt, såkalt monteria.

I tillegg til store bestander av hjort og villsvin, er det ikke minst jakten på de fire ibex-artene (Gredos, Beceite, Ronda og Sierra Nevada) som er særlig attraktive. Samt ikke minst jakt på Barabary Sheep.

Av småvilt er det først og fremst raphønsjakt, enten med stående fuglehund eller drivjakt på raphøns (red partridge) som er det store.

www.iberhunting.com
ibhspain@hotmail.es
Tlf.: +34 664 28 35 12

